

Experiment: Descripció amb trampa

Cadascun d'aquests textos que segueixen són la descripció d'un quadre molt conegut, però la descripció té una trampa.

Llegim un dels textos, intentem dir quin quadre podria ser i detectem quina és la trampa. Expliquem o subratllem del text quina és la trampa, o bé fem en el text els canvis que l'esmenin.

Comentem amb la resta quines han estat les nostres conclusions. Després intentem adjudicar cada descripció a un dels quadres que ens seran presentats.

Intentem arribar a una conclusió respecte de l'experiment. ¿Quina era la trampa?

¿Sempre ha estat la mateixa? ¿Com l'hem descoberta? ¿Què ens ha fet dubtar? ¿Què vol remarcar la trampa utilitzada?

“És el mar en un dia clar. Tot just uns filets de núvols més clars trenquen la paleta de blavors del cel. Hi ha una onada que trenca i comença a fer una carena d'escuma. I a sobre de l'onada, hi és ell, estirat, esplèndid, com si despertés d'un son llarguíssim, amb els ulls entreoberts, els cabells esbullats, un braç sobre el front. Té l'expressió serena però una mica absent. Contorsiona el cos tirant el maluc i la cuixa drets endavant, en un posat molt masculí, serrant les cames, evitant una pronosticable ostentació de virilitat. Un grupet de cinc querubins, també nus, el sobrevola i el canta. Avisen tothom de l'existència del jove, bufant sonores cargoles de mar.”

“És evident que és una gran amazona. Munta a cavall amb aquella indissimulable seguretat que tenen algunes dones a cavall. La bèstia aixeca les dues potes del davant per tal que ella quedi més esvelta als seus llocs. Ricament vestida, abillada amb un gros barret negre que es confon amb la seva cabellera recollida. Un vestit també fosc però decorat amb farbalans que li volten el coll. I encara du, per remarcar la seva feminitat, un llaç rosa lligat al seu flanc esquerre tot passant pel muscle dret. Porta pantalons i botes, és clar, que encaixen perfectament damunt la musculatura lluent del cavall. Amb la mà esquerra aguanta les regnes; amb la dreta aixeca un bastó. Assenyala un cel de capvespre, ple de núvols, damunt d'un paisatge amb un nosquè de desolat, com si una batalla ho hagués arrasat tot. Ella no mira el paisatge, però, sinó que girant lleugerament el cap, i mantenint amb fermesa l'equilibri damunt la bèstia impacient, dona una ullada a l'espectador, des de la seva altura. No somriu. Hom diria que no ho necessita. Ella sap qui realment és ella mateixa.”

“Podríem dir que és un jardí. En un pavelló hi han penjat un llarg cortinatge de color morat. Ella s'hi ha posat just davant, amb un vestit negre que ressalta la seva esveltesa. Sota una pamela negra, del mateix to que els seus cabells, es mira l'espectador amb un puntet de picardia, però sense massa confiances, amb les celles lleugerament dretes. Du un vestit fosc i setinat però amb detallets i brodats de molta fantasia. Recolza la seva mà esquerra damunt del maluc, en un gest marcadament femení, i amb la mà dreta aguanta el que deu ser un dels símbols familiars. Els seus peus reposen amb delicadesa en el terra. El peu esquerre mira cap a l'espectador; el dret, lleugerament endarrerit, hi fa un angle de noranta graus. Davant d'ella, arrossegant-se, arriben les branques florides d'un roser i una rosa solitària ha anat a caure just a l'altra banda.”

“És una cambra de parets fosques però amb un gran cortinatge de color morat. Un nen disfressat d'àngel –o potser és un àngel de debò– sosté un mirall que reflecteix, una mica desenfocada, la cara del noi. D'ell només veiem l'esquena musculada, fins arribar a les natges, fortes, i les cames, que tot i voluminoses, hom podria dir que esveltes. Està estirat en un llit de llençols negres i blancs, que contrasten amb la brunor pàl·lida de la seva pell. Recolza el cap en la seva mà dreta, en un posat molt ferm, molt masculí. A través del mirall sembla estar observant l'espectador que l'observa a ell, com si li aguantés la mirada, segur d'ell mateix, sense repte.”